

పోతురాజు కంకుర

మరువాడ రాజేశ్వరరావు

పోతురాజుకి సబ్బు పెట్టి ఒక్కసారి
మొహం కడుక్కోవా అనిపిం
చింది. అప్పుడైతే మొహం తెల్లగా,
శుభ్రంగా అందంగా ఉంటుందట.
రోజూ సబ్బుతో తోముకుంటే అస
లెంతో బాగుంటుంది. కాని, డబ్బు
లేవీ! అందుకే కనీసం ఒబ్బసారి...

కాని, ఒక్కసారి మాత్రం సబ్బెలా
వస్తుంది? అమ్మ నడిగితే కనిరింది.

“నీ బోడి మొకాని కదొక్కటే
తక్కువైందిరా. సుబ్బరంగా సదూ
కోరా అంటే...నువ్వు కూలొడి
కొడుకువిరా, సబ్బలూ, పవడర్లు
మన క్కాదురా. గొప్పొళ్ళకి. నువ్వు
పెద్ద సదువులు సదివి గొప్పొడివైతే
సబ్బలూ, పవడర్లు కొందువులే.
య్యెడవాలో చన్లు మాని సదుంకో”
అని మందలించేడు నాన్న.

మందలింపులకి, ప్రార్థనలకి తొంగేది
కాదు కోరిక! పోతురాజు వేచి పెట్టేడు.
సబ్బుబిళ్ళ కొనకపోతే తిండి తిన్నని
మొండికెత్తేడు. ఫలితం ... తండ్రీచేత
చావుదెబ్బలు.

కోరిక తీరే ఆశ అంతరించింది. ఆశ
అంతరించినా కోరిక చావలేదు.

మామూలుగా పుట్టిన కోరిక సహ

జరిగా పెరుగుతూ వచ్చి, తన్నుతాచడానికి ప్రయత్నం లెక్కువౌతున్న కొద్దీ మరింత బలంగా పెరుగుతూ - చివరికి పోతురాజు మనసంతా ఆక్రమించుకొంది. నిరాశ, నిస్సహాయ పూర్తిగా ఆవహించేయి. స్కూల్లో చదువుతున్నప్పుడు; పిలక మేష్టరు మొట్టికాయ మొట్టికాయ; కోతికొమ్మచ్చి ఆడుతున్నప్పుడు; తిండి తింటున్నప్పుడు కూడా సబ్బు గురించి ఆలోచనలే.

'దేవుడా, ఒక్కసారి నన్ను సబ్బుతో తోముకునేలా చేస్తే నీ డిబ్బీలో మూడు నయాపైసలు వేస్తా నన్నాడు.

కాని, వెంటనే దేవుడికి ఆ లంచం చాలదనే అనుమాన వచ్చింది. అంత కంటే ఎక్కువ మొక్కుకోడానికి భయం. వడ్డీ వ్యాపారస్తుడేనా ఊరుకుంటాడు గాని, తన బాకీ చెల్లించకపోతే దేవుడు నిలువునా ప్రాణా తీస్తాడు. అలాంటి వాడితో లావాదేవీలు పెట్టుకునేప్పుడు కాస్త ముందు చూపు అవసరం.

'అంతే, అబ్బాయ్! నేను మూడు పైసలకి పైసా ఎక్కువివ్వను. నీ యిష్టం వైతే నా కోరిక తీర్చు. లేపోతే నేమరో దారిచూసుకుంటాను' అన్నాడు దేవుడ్ని.

దుకాణాల్లో అందంగా అమర్చబడ్డ రంగు రంగుల సబ్బులు చూస్తున్నకొద్దీ ఏదో దిగులు, నిరాశ. తెల్లగా, శుభ్రంగా తళతళలాడే మొహాల్ని చూస్తున్నకొద్దీ ఈర్ష్య, బాధ. ప్రేమించిన పడతిని పొంద లేక పోయిన ప్రియుడిలాగా బాధపడు తున్నాడు. పాపం పోతురాజు!

* * *

ఆ రోజుల్లోనే పోతురాజు పుట్టిన్రోజు జూచింది. కనీసం పుట్టిన్రోజు నాడైనా సబ్బుపెట్టి ఒక్కసారి మొహం తోము కోవాలనుకున్నాడు. అమ్మనీ, నాన్ననీ అడగడానికి మనసాప్పలేదు. ఎలాగేనా సరే, 'తనే' ఓ ఆరణాలు సంపాదించి సబ్బు కొనుక్కోవాలి.

అందుకు మార్గం?

కష్టపడాలి. ఒక్కరోజు కష్టపడితే ఆరణాలు సులభంగా సంపాదించొచ్చు. ఒక్కరోజు కూలివని చేస్తే...

వెంటనే మాసిన చొక్కా, లాగు వేసుకునికూలికోసం బైల్దేరేడుపోతురాజు కూరల మార్కెట్ ...

వొచ్చేపోయే మనుషులు, కేకలు, బేరాలు తిట్లు, పలకరింపులు; గజ్జిక్కులు, ఈగలు; పారేసిన అరటితోక్కలు; అటూ

ఇటూ పరుగెత్తే కూలివాళ్లు...వాళ్ళలో చేరేడు పోతురాజు.

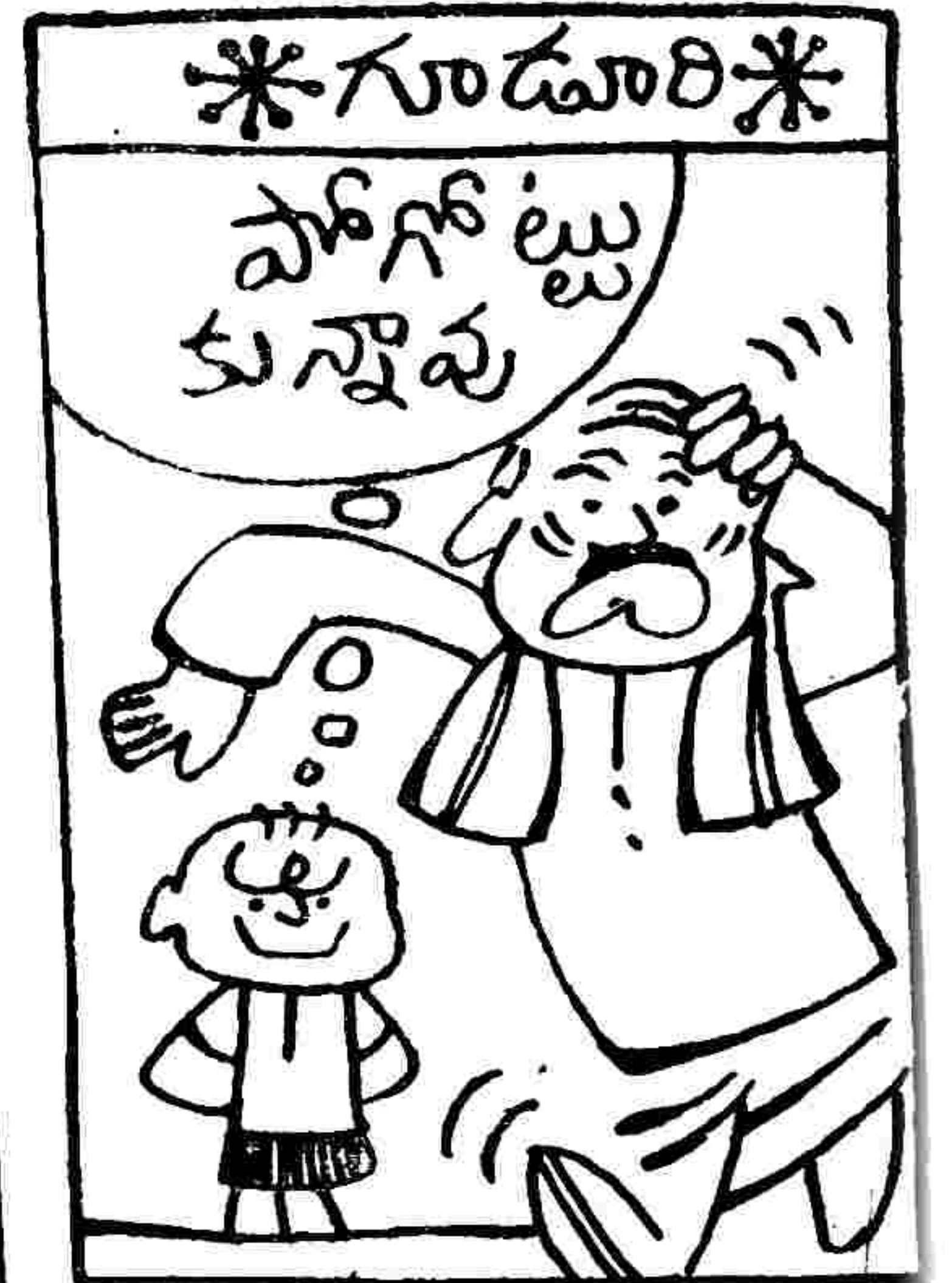
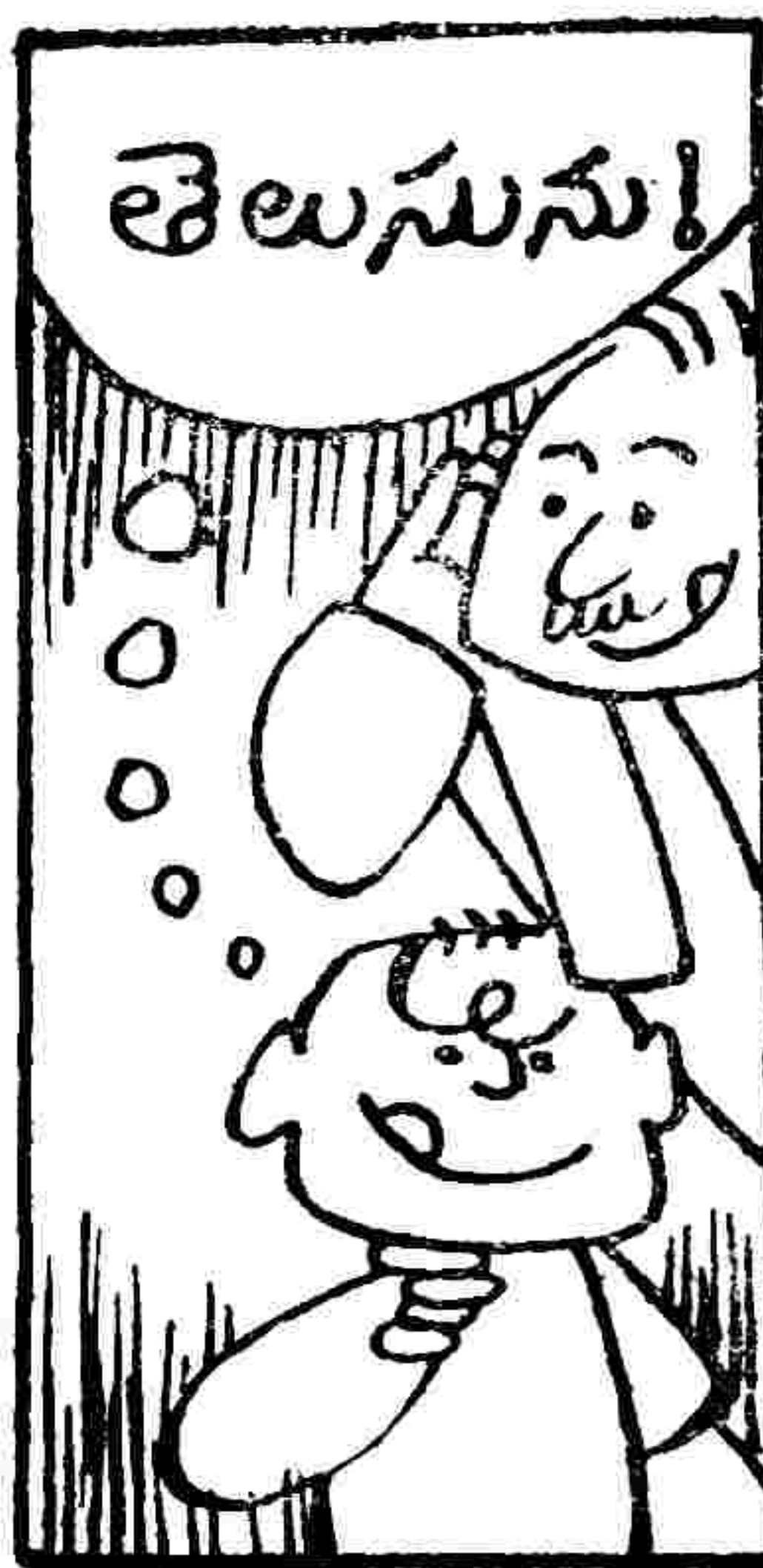
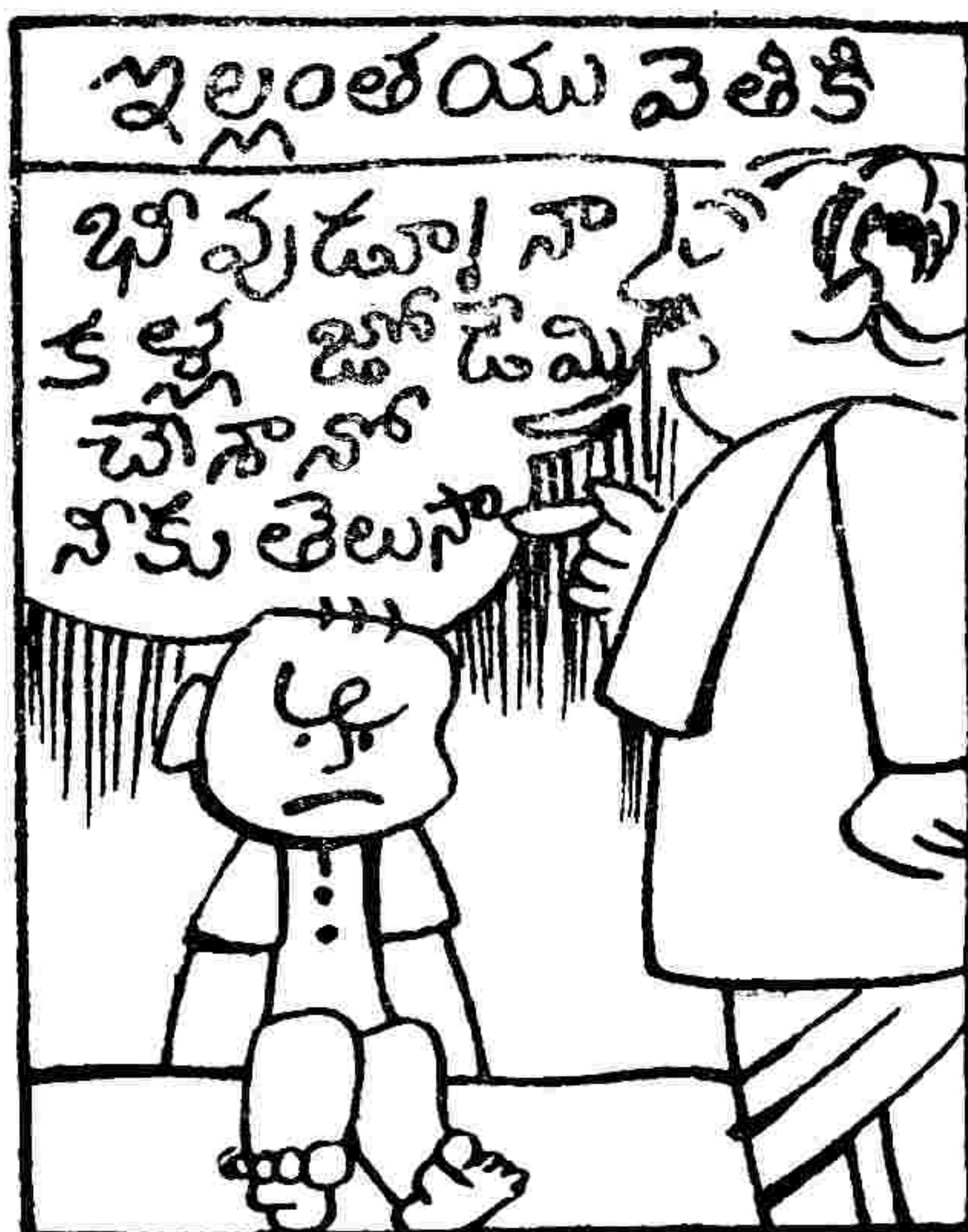
మండులెండలో నెత్తి మాడుతున్నా, కాళ్ళు కాలుతున్నా లెక్కచెయ్యక, చెమటలు కక్కుకుంటూ తిరిగేడు. దాహంతో పరితపిస్తూ, ఆకలితో అలమటిస్తూ పని 'కోసం' తిరిగేడు. పని 'చేస్తూ' తిరిగేడు. నీడలో నుంచాని బూతులుతిట్టే పెద్ద మనుష్యుల రాక్షసత్వాన్ని నిశ్శబ్దంగా భరించేడు ...

సాయంత్రమైంది. శివాజీ పార్కులో, పచ్చనిపచ్చికమీద పడుకొని చల్లగా వొచ్చే గాలిలోని హాయి ననుభవిస్తూ, ప్రశాంతతకి పరవశిస్తూ పగులంతా పడ్డ కష్టాన్ని తాత్కాలికంగా మరిచిపోయేడు.

ఆ తన్మయత్వాన్ని చాలాసేపనుభవించేక త నారోజు పడ్డశ్రమా, దాని ఫలితం గుర్తొచ్చేయి. రోజుల్లా కష్టపడి ఏడ్లాలు సంపాదించేడు. దానికోసం భరించిన ఆకలి, పడ్డశ్రమ, కాళ్ళపీకు, కళ్ళమంట, ఒళ్ళు నెప్పులు ...

ఎంత శ్రమపడితే నేం. సాధించేడు. ఏడణాలు ఏడులక్ష లూపాయల కంటే ఎక్కువగా తోచేయి వాడికి.

అందులో ఆరణాలుపెట్టి సబ్బు ...

వెగటుగా తోచిందా ఆలోచన. ఆ రోజు తను పడ్డశ్రమ విలువ, - ఒకసబ్బులిశ్శా! ఇంతేనా...

* * *

కష్టం తెలియని జీవి భోగాలాలసత్వం పెంచుకుంటాడు. కష్టపడకుండా సంపాదించిన డబ్బుని యిష్టం వచ్చినట్టు ఖర్చు పెట్టాచ్చు. కాని, కష్టపడితానికి విలువ పొచ్చు. దాన్ని ఏదో మహత్తర కార్యానికే వినియోగించాలి. అందుకే పోతురాజుకి విలువైన కష్టఫలాన్ని సబ్బుకోసం ఖర్చుపెట్టే ఆలోచన వెగటుగా తోచింది.

ఆరోజు రాత్రి తన పుట్టినిరోజు కానుకగా ఏడణాలిచ్చిన కొడుకుని చూసి ఆశ్చర్యపోయే డతని తండ్రి. “సబ్బుకోసం ఎంత కష్టపడ్డాడు పాపం!” అని జాలిపడ్డాడు.

“ఏరా, సబ్బు కొనియ్యనా? పాపం

ఎంతకష్టపడ్డావురా. యెర్రెదవ” అంటూ ప్రేమగా పోతురాజు తలనిమిరేడు.

“సబ్బొద్దు నాన్నా. వాట్ని...నువ్వు దాచు...నాన్నా. మరే! అవెట్టి నువ్వే దేనా కొనుక్కో. నువ్వు రోజూ చాలా కష్టపడతావు. నువ్వెంతో మంచోడివి” అంటూ ప్రేమగా తండ్రి నంటిపెట్టుకుండి పోయేడు.

ఆ క్షణం, అటువంటి క్షణం, వాళ్ళెన్నడూ అనుభవించలేదు. పోతురాజు తండ్రి ఆ క్షణంలో చెప్పలేని ఆనందం పొందేడు. నిర్వచించలేని వాత్సల్యంతో నిండిం దతని మనసు.

తండ్రి కొడుకు లిద్దరూ, ఎంతో సేపట్లా ఒకరినొకరు అంటిపెట్టుకుని ఉండి పోయారో వారికే తెలియదు. ★

